

HỒI THỨ MƯỜI HAI

BẠCH VÂN MỤC NỮ

Tiếng còi của cô gái cứ kéo dài, tim Chu Thất Thất vút nện nghe đồm độp...

Ngay lúc đó, cách khoảng xa hơn mười trượng nghe có tiếng còi, y như tiếng còi đáp lại, vì sau đó có tiếng bước chân khua...

Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Hai hàng người khoảng mười một mười hai người, già có, nhỏ có, cao có, thấp có, nhưng gương mặt của họ y như tượng gỗ lặng im đi thẳng vào mé rừng.

Hai người thiếu nữ đi theo sau. Chỉ cần có một người nào đi trệch ra ngoài hàng, lập tức tay roi của hai thiếu nữ vung lên trót trót...

Người bị đánh ngoan ngoãn đi nép lại ngay hàng, vẻ mặt vẫn trơ trơ y như không biết đau đớn là gì cả.

Tinh thần mới ổn định lại, chợt thấy tình cảnh đó nàng lại hết hồn. Trong đời nàng, nàng chỉ nghe nói chặn bò, chặn trâu, chứ chưa nghe ai nói đến việc chặn người... bao giờ.

Nghĩ đến "chặn người" Chu Thất Thất lại bỗng nhớ tới việc "chặn trâu"! Nhớ tới càng làm cho nàng rồn óc...

Nhưng việc "chặn trâu" nàng chỉ nghe tương truyền rằng nó là việc lạ ở phía tây sông Tương...? Ở đây không phải nơi đó, những người này mặt tuy đồ ra như tượng gỗ, nhưng họ chưa phải chết, thì làm sao lại có vụ "chặn trâu"?

Trót, trót...

Tay roi của hai cô gái vun vút rút lên, hai hàng người đứng lại như chiếc máy hãm. Cô gái cao cao nói:

- Mệt rồi, nghỉ một chút đã!

Cô gái mặt tròn gật gật đầu:

- Cái việc chặn người này thật là mệt, đã không nghỉ được lại sợ người ta ngó thấy. Vậy mà đại tiểu thư lại chọn cho mình một cái tên đẹp quá! Hừ, Bạch Vân Mục Nữ!

Cô gái mặt tròn nói tới đây vút cười, giọng nàng hơi mỉa:

- "Mục Nữ", ai mà nghe thì tưởng đâu là mình là kẻ chặn trâu chặn bò, có ai nghĩ là mình "chặn người" đâu nhỉ!

Cô gái cao cũng cười:

- Chăn người thì cũng là "chăn", chỉ có điều "chăn người" chẳng khác bị "người chăn" là mấy. Chị biết không, trong số người ấy biết bao kẻ thành danh anh hùng hào kiệt, tử như bảo rằng họ...

Và nàng lấy mũi roi chỉ chỉ một người trong đám:

- Như hần đó, một tiêu đầu nổi tiếng ở miệt tây hà đấy nhé!

Theo ngọn roi của cô gái, Chu Thất Thất thấy người đó thân hình cao lớn, râu quai nón xồm xoàm.

Nàng giật mình đánh thót, vì người đó đúng là Triển Anh Tòng!

Triển Anh Tòng có mặt nơi đây, thì chắc những người ở ngôi cổ mộ đều có ở đây tất cả.

Chu Thất Thất hơi mừng, trong sự vô ý của nàng tình cờ phát giác được điều mà Trầm Lăng và Kim Vô Vọng đang lo lắng.

Và nàng chợt thấy đáng tự hào: Trầm Lăng thông minh nhưng nhất định không bao giờ nghĩ nổi cái chuyện "chăn người" này. Hần tưởng họ bị bắt đi bằng xe ngựa, nên cứ theo xe ngựa. Hừ, trật bét!

Tuy là kẻ đối đầu với Triển Anh Tòng, nhưng bây giờ thấy đầu cổ hần rơi bởi đóng tuyết, thân hình hần tiêu tụy, Chu Thất Thất cảm thấy động lòng.

Nàng thấy rằng phải mau tung báo cho Trầm Lăng biết để tìm cách cứu.

Nhưng nàng thấy không ổn. Vì nàng nghĩ Trầm Lăng luôn xem mình như là vô dụng, bây giờ phải làm một chuyện kinh thiên động địa cho hần biết tay.

Và nếu muốn thế thì nay quả là cơ hội tốt. Bây giờ cứ theo dõi điều tra cho kỹ, nắm cho thật chắc rồi hần về nói lại. Nhất định bộ mặt hần sẽ nghịch ra coi vui lắm.

Chợt cô gái "Mục Nữ" nói:

- Thôi đi, nhớ rằng phải cho đám này tới chỗ trước khi trời sáng, không thì bị tội đấy nhé.

Cô gái mặt tròn nói:

- Gấp gì, bốn đoàn chứ đâu đã riêng mình. Có đến sớm cũng vậy thôi.

Chu Thất Thất lẻo đẻo theo sau, bây giờ nàng đã nghe tinh thần phấn chấn lắm. Chân cũng bớt lạnh, nàng cứ lò dò đi theo quên cả sợ sệt.

Tuy không dám đi gần, nhưng nhờ tiếng bước chân của họ ào ào báo hiệu, cho nên Chu Thất Thất không bị lạc.

Hai cô "Mục Nữ" cứ cho rằng không ai biết, không ai theo dõi, nên rất vững lòng lừa đám người đi mà không hề ngó lại.

Trừ tiếng khua ào ào của bước chân, đoàn người không một tiếng nói. Bằng cách "lừa người" này, người nghĩ ra nó thật quả là cao minh. Không rần rộ như xe cộ, không một ai hay biết, quả đây là một cách độc nhất vô nhị trong việc dẫn độ phạm nhân.

Chu Thất Thất thầm khen và cảm thấy kẻ bày cách lừa người quái dị này chắc cũng phải là "quái vật". Và nàng cứ để trí suy nghĩ về "quái vật" này, về hình dạng, về dáng cách. Cứ thế mà quên bằng con đường dài. Nàng ước độ theo ngót mấy tiếng đồng hồ.

Nếu tính từ lúc canh ba tới giờ, thì hiện tại có lẽ đã canh năm.

Đầu trời vẫn đục màu tuyết phủ, bốn bên bóng tối vẫn âm âm, chưa thấy được đường mây nào cả.

Chu Thất Thất cứ tưởng họ sẽ đi vào rừng núi hoang vu. Không dè càng đi càng thấy bằng phẳng, và cuối cùng, dưới ánh sáng lơ mơ của tuyết, xa xa đã thấp thoáng thấy những toà nhà lớn của thị thành.

Nàng lấy làm kỳ lạ...

Họ định vào thành sao? Không, điều đó không thể.

Nhưng hai "Mục Nữ" vẫn cứ "lừa" đám người đi thẳng về phía thành.

Và của thành vừa mở thì chợt thấy hai cỗ xe ngựa cực kỳ đẹp đẽ, từ trong thành hấp tấp đổ ra.

Bốn bên cỗ xe kết rèm sặc sỡ, mấy ngọn đèn sáng chói y như cỗ xe của danh gia hào phú. Cả ngựa lẫn xe trông thật là đẹp mắt.

Chu Thất Thất càng thấy vô lý. Vì nếu họ muốn dùng xe nhập thành, thì cũng không thể dùng cỗ xe hoa quý đập vào mắt người như thế.

Không ngờ hai cỗ xe cứ xông xộc chạy ra, một Mục Nữ khẽ vẫy tay, cỗ xe dừng lại.

Họ chia nhau lên xe, phủ rèm xe lại.

Đã tới, không còn lui được, Chu Thất Thất phóng vừa tới chui vào đánh đu dưới lườn xe. Hai tay hai chân càn móc cứng vào lườn xe y như một con dơi quạ.

Xe vào cổng thành, nàng nghe lưng mình chạm phốt trên mặt tuyết, nàng cảm thấy hơi lạnh rùng mình, nhưng không biết được xe rẽ về hướng nào.

Xe chạy được một hồi, Chu Thất Thất nghe tiếng người huyền não, kẻ khen hoa này đẹp, người khen hoa kia thơm, kẻ trả giá, người chê đắt um lên. Nàng biết ngay đây là khu chợ hoa buổi sáng. Và xe ngựa dừng ngay lại.

Bọn Bạch Vân Mục Nữ in hình mua hoa nhiều lắm, nàng lấy làm lạ không hiểu họ mua làm chi.

Lại nghe người bán hoa nói bằng giọng ngọt ngào:

- Thôi mà, cô nương cầm hoa này đi, tiền bạc làm chi hổng biết!

Chu Thất Thất lại càng lạ lùng hơn nữa. Cứ theo cung cách này, chắc họ thường đến mua hoa, quen thuộc với chủ bán nhiều. Vậy thì "quái vật" mà nàng nghĩ lại thích hoa? Lạ chưa!

Xe ngựa lại bắt đầu lăn bánh.

Qua khỏi khu chợ hoa, đường bắt đầu quanh co khúc khuỷu. Quanh bên phải lộn bên trái một hồi, chợt nghe trên xe có tiếng hỏi:

- Cửa mở hay đóng?

Có tiếng trả lời:

- Mở hoặc. Có lẽ họ đã tới trước rồi.

- Thấy không, bảo đi sớm một chút mà cứ bảo nghỉ nghỉ...

- Ồ đó mà cần nhàn, đi mau đi!

Tiếng người dứt thì xe chợt lên dốc đứng. Ban đầu Chu Thất Thất tưởng lên triền núi, nhưng sau thì mới biết là xe lên những bậc đá. Đá xây từng cấp, và lên cuối cùng lại là con đường rộng thênh thang trải đá, chừng như mới quét nên tuyết sạch trơn.

Tuy không thấy rõ cảnh vật chung quanh, vì phải cúi sát vào lườn xe nhưng thấy ít độ nhiễu. Chu Thất Thất đoán chừng trang viên này chẳng những khí phát hùng vĩ, mà nhà cửa lại còn sâu rộng lắm.

Đi thêm một hồi nữa, chợt nghe có người hô lớn:

- Ngừng lại ngay trại số bảy. Tất cả xuống xe!

Chu Thất Thất lên dòm ra hai bên xe, mấy mươi cái chân đi qua đi lại. Số người này có số thì mang giày ống cao, có số mang giày gấm thêu hoa, cước bộ của họ nhẹ nhàng lanh lẹ lắm, chỉ có điều không thấy mặt họ.

Chu Thất Thất bây giờ lo quỳnh lên.

Bây giờ đã vào hổ huyết, lại không nghĩ ra kế thoát thân, mà nếu họ chỉ cần khom mình xuống dòm vào, lập tức sẽ phát hiện ra nàng. Lúc đó cho dù có ba đầu sáu tay, có vuốt, có cánh, cũng khó lòng thoát khỏi.

Càng lo, Chu Thất Thất càng hối hận. Đáng lý nàng không nên một mình mạo hiểm như thế này. Bây giờ nàng có gì Trầm Lăng cũng không làm sao biết được.

Tiếng người huyền não ồn ào, tiếng ngựa hí, tiếng chân đi liên miên không dứt. Có mấy người nắm cương kéo xe vào trại tắm ngựa rửa xe.

Chu Thất Thất quỳnh lên, chỉ cần họ rửa kỹ một chút là nàng bị lộ. Cũng may, họ chỉ tắm ngựa và rửa mệ thành xe.

Bây giờ nàng lạnh quá rồi, tay chân mỗi nhừ y như có muôn ngàn mũi kim châm chích trong gân cốt.

Nàng cắn răng nín thở, chỉ trông cho họ mau đi ra.

Nhưng thật là khốn nạn. Cái quân gì mà làm chậm như rùa. Một mặt cọ rửa, một mặt nói chuyện trên trời dưới đất. Nói cả những câu không trúng nghĩa, không ăn nhằm vào đâu hết!

Thật muốn chửi cha cho đỡ giận, nhưng Chu Thất Thất cố cắn răng.

Chợt nghe một hồi chuông khua vang vang và có người reo lên:

- Ăn sáng, ăn sáng Ai ăn cháo nóng thì vào!

Bọn rửa xe quăng thùng, quăng bàn chải, chạy hết ra ngoài.

Chu Thất Thất thở một hơi dài nhẹ nhõm, và cũng tới lúc không tài nào gượng nổi nữa, nàng buông tay rót xuống đất cái bịch.

Toàn thân ê ẩm, nhưng nàng đành cắn răng chịu đau. Giả như có mặt Trầm Lăng thì chắc là sẽ có một trận khác rồi.

Chu Thất Thất cố gắng bò dậy, việc đầu tiên là chạy ra sau xe núp dòm ra phía ngoài.

Trước trại xe một hàng mấy mươi gốc tòng xanh, tàng lá xum xuê tuyết phủ trắng như bông, trông thật là đẹp mắt. Và ra ngoài nữa là nhà ngang nhà dọc từng từng lớp lớp, không làm sao đếm xuể.

Chu Thất Thất hết sức lạ lùng. Sao mà khí thế in như công hầu khanh tướng? Nhưng theo cảm giác nàng thấy là không phải.

Còn đang suy nghĩ nghi ngờ, Chu Thất Thất chợt nghe tiếng cười rúc rích, hơi nóng phà sau ót và cổ nàng bị ngay một cái hun!...

Vừa sợ vừa giận, Chu Thất Thất quay lại, nhưng thân hình chột như tê dại, không cử động được như ý muốn...

Đến chùng quay lại được thì không thấy ai cả!

Còn đang sợ sệt thì nàng lại bị hun một cái nữa, và nghe một tiếng cười nho nhỏ:

- Thơm quá, thơm quá!

Chu Thất Thất nắm tay đánh ngược ra. Nhưng nàng chỉ đánh vào không khí.

Khi nàng quay lại, thì người ấy lại vòng ra phía sau lưng.

Lại hun một cái nữa và cũng kèm theo câu nói:

- Đẹp thì phải nhu, sao lại đánh người?

Giọng nói bây giờ lại khác, một giọng nói già nua, chứ không phải là giọng nói vừa rồi!

Vừa giận, vừa tức lại sợ, Chu Thất Thất quay nhanh lại, vẫn không thấy bóng người.

Lại bị hun một lần nữa:

- Quay lại mau kẻo không thấy!

Tiếng nói lần này lại trong vút như giọng thiếu nữ.

Chu Thất Thất nghiêng rặng xoay mình thật lẹ. Xoay như thế năm sáu lần, gân cốt nàng như được răn ra, càng quay càng nhanh hơn.

Nhưng người đó y như chiếc bóng, cứ luôn luôn hơn nàng một tích tắc, luôn luôn ở phía sau nàng. Giọng nói lại luôn luôn biến đổi. Lúc già lúc trẻ, lúc nam lúc nữ, y như bảy tám người vây lấy quanh nàng.

Cho dù mật lớn bằng cái đầu, gặp cảnh này cũng phải đâm hoảng. Chu Thất Thất cất giọng run run:

- Người là ai? Là người hay là quỷ?

Người ấy cười khúc khích:

- Quỷ, quỷ...

Và cổ nàng lại bị hun luôn...

Chu Thất Thất bây giờ mới cảm nghe môi người ấy lạnh ngắt. Nàng cảm nghe chư bị răn mỗ chứ không phải người hun...

Ợ quá hoá liễu, Chu Thất Thất đứng yên lại, không xoay mà cũng không tránh né, đôi mắt nàng đảo qua đảo lại thật nhanh và cất giọng cười thách đố:

- Dù là quỷ thì tại sao không dám hun nơi mặt ta?

Người ấy cười:

- Hun trước mặt thấy được làm sao?

Chu Thất Thất nói:

- Ta sẽ nhắm mắt lại!

Người ấy lại cười:

- Lời nói con gái khó tin lắm. Nhưng...ta...ta cũng liều tin thử một lần.

- Hun đi!

Mắt nàng vụt hoa lên, một bóng người áo đỏ thoáng ra trước mặt!

Chu Thất Thất nghiêng răng tung hai tay lên một lúc.

Nhưng vừa mới cất lên, hai cổ tay nàng liền bị nắm chặt.

Người áo đỏ cười hăng hắc:

- Lời nói của con gái quả thật không nên tin. Cũng may, nhờ mắc bẫy quá nhiều, nên cũng phải nhanh tay!

Sau khi bị nắm tay. Chu Thất Thất mới nhìn rõ người áo đỏ. Hắn ăn mặc cực kỳ sang trọng, nhưng mày rỗ, mắt nhỏ, mũi xẹp môi dày, trông thật là xấu xí...

Nàng nhỏ bãi nước bọt, thét lên:

- Giết ta đi "giết đi!" Ta là gian tể, mau mau giải đến chủ mi làm tôi đi!

Nàng nghĩ chẳng thà chết còn hơn là lọt vào tay của gã con trai mặt mũi như heo này.

Nhưng người áo đỏ lại cười hi hi:

- Chủ nhân nơi này không phải cha ta, cũng không phải con ta, cô làm do thám có ăn thua gì đến ta đâu? Tại sao ta lại phải bắt cô?

Chu Thất Thất trố mắt:

- Nghĩa là ngươi cũng lén vào đây à?

Thiếu niên áo đỏ cười híp mắt:

- Nếu không thì ai chui vô chuồng ngựa làm gì!

Chu Thất Thất chớp mắt, ý tìm đường sống vụt nổi lên.

Nàng nghĩ rằng vào võ công của gã này, nếu chịu giúp mình thì tưởng muốn thoát nơi này chắc là không khó.

Nhưng nhìn mặt gã thì nàng lại hết muốn nói ý mình...

Đôi mắt lơ lửng của gã thiếu niên áo đỏ cứ dán ngay vào mặt Chu Thất Thất. Và gã vụt cười:

- Có phải cô muốn tôi giúp thoát khỏi nơi đây không?

Chu Thất Thất buông xuôi:

- Người...có thể không?

Gã thiếu niên áo đỏ cười:

- Người nào khác thì xem nơi đây là miệng cọp hàm rồng, chứ với tôi thì muốn đến là đến, muốn đi là đi, có gì mà không được!

Chu Thất Thất tìm lời khích:

- Ta xem chừng người chỉ là khoác lác!

Gã thiếu niên cười hỉ hỉ:

- Với ta mà cô nương dùng kế nói khích ấy thì chẳng ăn thua gì cả. Cô nương muốn ta giúp để thoát khỏi nơi đây thì cô phải để ta hun lên gò má.

Chu Thất Thất muốn mắng cho gã một trận, nhưng nghĩ mình đang ở trong tình thế bất lợi và nếu mình cứ nhắm mắt lại cho gã hun thì còn hơn là chết ở đây. Chết như thế này Trầm Lăng làm sao biết được.

Nghĩ đến Trầm Lăng, Chu Thất Thất không còn kể gì hết, miễn làm sao thấy được Trầm Lăng thì thôi. Nàng bèn nhắm mắt lại:

- Được rồi, hun đi!

Gã thiếu niên áo đỏ hun lên mặt nàng và nói:

- Đại trượng phu nói là phải thủ tín. Đi, hãy theo ta...

Gã vừa nói vừa kéo nàng đi.

Thấy gã thiếu niên kéo mình đi về hướng những gian nhà, Chu Thất Thất kinh hãi:

- Người....đi đâu thế?

Gã thiếu niên cười híp mắt:

- Ta vốn muốn đưa nàng đào thoát, nhưng nếu thoát được rồi nàng sẽ bỏ ta, suy đi nghĩ lại, tốt hơn là nên lưu nàng ở lại nơi đây...

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Nhưng người....người...

Gã thiếu niên áo đỏ lại cười:

- Chủ nhân nơi đây không phải cha ta, cũng không phải con ta, mà chính là mẹ ta. Hồi nãy cô lừa ta một lần, bây giờ ta lừa cô một lần như vậy là huề. Ta cần nói cho cô biết, con gái thường hay lừa người giỏi lắm, nhưng nếu con trai lừa người thì cũng chẳng dở đâu!

Chu Thất Thất vừa sợ vừa giận, nàng mắng lớn:

- Người là đồ con heo, người là đồ con chó, người là súc sinh....xấu hơn heo chó nữa....tao tức vì không bằm nát được thầy người...

Nàng chửi càng dữ, giận càng hung, càng giận lại càng chửi, nhưng càng chửi lại càng nghe "lủng củng". Vì thật ra thì nàng không phải là hạng giỏi chửi, mà chỉ vì tức giận hay chửi thế thôi.

Nhưng càng chửi, gã thiếu niên càng cười đắc ý, chợt thấy từ gian nhà lầu lớn, bọn đại hán áo đen, thiếu nữ áo trắng reo lên:

- Đại thiếu gia đã về!

Có một thiếu nữ chừng như thân thiện với gã, vừa thấy đã nói:

- Đại thiếu gia đi suốt đêm không về, may mà bà không hay đấy, nếu bà biết thì không cho mở cổng đâu!

Gã thiếu niên cười:

- Ta đâu có vào cổng! Leo tường phía chuồng ngựa mà!...à, thư thư này, đừng có mét bà nghe, rồi mình vui vẻ với nhau mà!

Bọn thiếu nữ cười:

- Ai mà cần vui vẻ!...Chà, thiếu gia mang ở đâu về một con dê đẹp thế?

Trong lúc họ cười, gã thiếu niên kéo Chu Thất Thất băng qua đám trúc kiểng, nói là trúc kiểng nhưng khu này cũng khá rộng như một rừng trúc nho nhỏ, và hẳn đi luôn ra một gian nhà xem cách trang trí thật là trang nhã.

Chợt có tiếng quát:

- Đứng lại!

Tiếng quát trong vút, nhỏ và thanh phát ra từ trên một tòa lầu kế rừng trúc, lầu cao mấy trượng nhưng tiếng quát rất rõ ràng, y như là người đứng sát một bên.

Gã thiếu niên áo đỏ ngoan ngoãn đứng lại. Hắn như không dám nhúc nhích.

Từ trên lầu tiếng gắt vọng xuống:

- Thật là cả gan, đi về rồi len lén vô phòng à?

Gã thiếu niên như sợ lắm, hắn không dám ngẩng đầu. Chu Thất Thất ngược mặt lên thấy một trung niên thiếu phụ mặt như đoá phù dung mới nở, suối tóc đen tuyền bông bênh như áng mây trôi, trên đầu đeo một vòng hoa gắn đặc kim cương lấp lánh.

Chu Thất Thất đã từng thấy nhiều thiếu phụ đẹp, nhưng nếu đem so với người thiếu phụ này, những người đẹp mà nàng thấy từ trước đến nay trở thành xấu hết!

Nàng nhìn lên và đôi mắt như không thể dời đi nơi khác.

Chu Thất Thất cảm thấy mình là con gái mà còn phải mê hồn, nếu một người đàn ông mà nhìn thấy người thiếu phụ này có lẽ sẽ chết ngất.

Người thiếu phụ như cũng đã thấy Chu Thất Thất, nên hỏi hơi gắt:

- Người con gái đó ở đâu đến?

Gã thiếu niên áo đỏ gương cười:

- Nàng....nàng là Yến Băng Vân, là cô gái mà con thường nói với mẹ, và mẹ cũng bảo mời nàng đến chơi đó!

Người thiếu phụ chớp mắt gật đầu:

- À...thật quả nàng đẹp quá, hèn gì người không xiêu hồn lạc phách sao được. Lên đây, mời nàng lên đây!

Thấy gã thiếu niên muốn kéo mình về phòng, Chu Thất Thất biết lời che đậy cho nàng, không phải do ý tốt của gã, cho nên nàng lật đật la lên:

- Không, tôi không phải là Yến Băng Vân. Tôi đến đây để do thám những bí mật của các người. Tôi họ Chu. Người này bắt gặp tôi núp ngoài chuồng ngựa, nên hắn bắt. Muốn giết thì giết đi!

Câu nói của Chu Thất Thất làm cho gã thiếu niên run lên, tay gã nghe lạnh ngắt mà lại nhuộm mồ hôi, và người thiếu phụ cũng biến sắc, lừ mắt nhìn gã thiếu niên:

- Mang lên đây!

Gã thiếu niên dẫn Chu Thất Thất lên lầu.

Thật là sang trọng như vương giả, ngôi lầu cẩm ngọc giát vàng rực rỡ, người thiếu phụ ngồi dựa nghiêng trên một chiếc giường bọc nhung xem mềm và êm ái lắm.

Gã thiếu niên dẫn Chu Thất Thất đến trước mặt thiếu phụ, nàng như không còn biết sợ là gì nữa, đã đến lúc đâm liễu. Nàng đứng thẳng và nhấc môi cười như thách đố.

Người thiếu phụ hỏi:

- Cô họ Chu mà tên là gì?

Chu Thất Thất nói:

- Đáng lý không cần, nhưng thôi, cũng nói cho bà biết. Tôi tên Chu Thất Thất. Chu Thất Thất, nghe rõ chưa? Nhớ kẻo quên!

Người thiếu phụ nhìn chằm chập vào mặt nàng:

- Chu Thất Thất gan nàng quá lớn!

Chu Thất Thất mỉm cười:

- Tôi thấy bà là một người đàn bà quá đẹp, tôi thích chứ sao lại sợ? Chỉ tiếc bà đẹp mà sinh người con quá xấu!

Không dè một cô gái nhỏ tuổi mà lại to gan như thế ấy, trên gương mặt đẹp của người thiếu phụ chợt lộ nét hăm hùng. Bà ta vụt khoát mạnh tay.

Tà áo lụa của bà ta vừa phất lên, một nữ tỳ mặc áo trắng chạy ra cúi đầu và chạy thẳng xuống lầu.

Một lúc sau, bốn gã đại hán mặc áo đen dẫn bốn cô gái áo trắng, bốn người "Mục Nữ" mà Chu Thất Thất gặp ở ven rừng và ở cổng thành.

Vừa đến trước mặt người thiếu phụ, họ sụp xuống rạp đầu.

Người thiếu phụ nói thật chậm rãi:

- In hình là như vậy, mà cũng in hình là không phải như vậy!

Người thiếu phụ khẽ nhấc môi hé một nụ cười kinh hồn lạc phách. Và bà ta dịu giọng:

- Cô bé thật giỏi! Cô còn nhỏ, ta dạy cho cô biết một điều: Trên đời này, người đàn bà càng đẹp bao nhiêu, thì càng độc ác bấy nhiêu, trái lại, người xấu xí thì tâm địa lại tốt.

Chu Thất Thất nhướng mắt:

- Thật thế à?

Người thiếu phụ mỉm cười:

- Ta chứng minh cho cô thấy. Cô sẽ thấy những cô gái thuộc hạ của ta, nếu sơ xuất điều gì, thì sẽ phải tội ra sao!

Năm ngón tay như búp măng ngọc của người thiếu phụ nhẹ vẩy lên, bốn cô gái "Mục Nữ" vụt khóc thê thiết. Tiếng khóc của họ làm cho ai nghe thấy cũng mủi lòng...

Nhưng mấy gã đại hán thì mặt y như sắt nguội, cứ hai người một cặp, người trước ngoãi tóc, người sau nắm lấy thân áo cô "Mục Nữ" xé toạc ra, bày cả thịt trắng muốt và mỗi gã đại hán rút trong lưng ra một chiếc roi da vút tron trót lên mình cô gái...

Bốn người thiếu nữ lẫn lộn rên la van xin lay lục, nhưng những chiếc roi cứ cất lên vút xuống, chỉ trong nháy mắt, làn da ngà ngọc trên mình của mỗi người thiếu nữ hằn đỏ mấy chục vết roi!

Những làn roi rướm máu trên làn da non mượt như kích thích tính dã man, cánh tay của mấy gã đại hán càng nổi gân vòng lên, và nhịp roi càng thúc nhật.

Những đường hằn rướm máu trên da thịt mấy cô gái càng lúc càng chằng chịt bít cả thân mình.

Không còn chịu đựng nổi nữa, Chu Thất Thất hét lên:

- Ngừng lại...ngừng lại...xin khẩn cầu bà, bà hãy bảo họ dừng tay!

Người thiếu phụ mỉm cười và khẽ vẩy tay...

Loạt mưa roi ngừng lại.

Mấy cô gái nằm yên thoi thóp, Chu Thất Thất nước mắt hoen mi.

Người thiếu phụ mỉm cười và khẽ hát hàm:

- Bây giờ cô có biết sợ chưa?

Chu Thất Thất nghiêng rằng:

- Bà giết tôi đi!

Người thiếu phụ vẫn dịu giọng:

- Cô bé hay lắm. Ta biết cô không sợ chết, nhưng cô cũng nên biết rằng trên đời này còn có nhiều việc còn đáng sợ hơn hết, tử như...

Chu Thất Thất bịt lỗ tai, run giọng:

- Ta không cần nghe...ta không cần nghe...

Người thiếu phụ vẫn nói chậm rãi:

- Đã thế thì cô nên ngoan ngoãn nói cho ta biết, những bí mật nơi đây cô biết nhiều hay ít? Trừ cô ra có còn ai biết nữa không?

Chu Thất Thất lắc đầu nguây nguậy:

- Không, ta không biết...ta không biết gì cả!

Người thiếu phụ mỉm cười:

- Cô thật tình không biết à? Tốt!

Tiếng "tốt" của người thiếu phụ vừa dứt, đám đại hán xoắn lại vây tròn chung quanh Chu Thất Thất...

Tay chân phát run lên, Chu Thất Thất vụt la bài hãi:

- Trầm Lãng...Trầm Lãng...anh ở đâu? Mau đến cứu tôi!

Sau tiếng la của nàng, thỉnh thoảng có tiếng chuông rung...

Tiếng chuông từ phía sau bức cấm trường màu huyết dụ. Người thiếu phụ khẽ cau mày.

Bà ta thò đôi chân, đôi bàn chân nho nhỏ trắng như ngọc chuốt.

Đôi bàn chân ngọc ấy xỏ vào đôi dép nhung thêu và nhẹ nhàng cất bước.

Chu Thất Thất sững sờ nhìn theo dáng đi người thiếu phụ.

Gã thiếu niên áo đỏ quay mặt lại nói:

- Bảo đừng có nói bậy cũng nói. Hừ, may đấy, may mà có khách, nếu không...

Chợt có một cô gái áo trắng từ dưới chạy lên:

- Bà truyền lệnh tạm thời đưa vị Chu cô nương này xuống nhà ham!

Gã thiếu niên áo đỏ hỏi:

- Còn ta?

Cô gái áo trắng cười hắc:

- Thiếu gia hả? Hãy theo tôi!

Chu Thất Thất đảo quanh bốn phía và thỉnh thoảng vung tay đánh ngã mấy gã đại hán, rồi phóng mình lên, tung qua cửa sổ xuống lầu.

Cô gái áo trắng và gã thiếu niên áo đỏ thấy nàng đào tẩu, nhưng không la mà cũng không cản trở.

Chu Thất Thất cũng không dè mình thoát thân được dễ dàng như vậy. Nàng mừng quá vì nghĩ rằng chỉ cần ra khỏi lầu là không ai còn ngăn cản được.

Không ngờ khi chân vừa chấm đất, chợt nghe phía sau lưng có tiếng cười nhẹ:

- Cô bé giỏi quá! Ta đang đợi đây!

Tiếng nói nhẹ nhàng và giọng cười êm dịu, rõ ràng là giọng của người thiếu phụ.

Như bị một gáo nước lạnh dội lên đầu, Chu Thất Thất cắn răng quay phắt mình trở lại vận toàn lực lên hai cánh tay tung ra một lượt.

Nàng gom trí nhớ vận dụng chiêu thức lợi hại nhất mà mình đã biết, quyết đánh một đòn thí mạng thoát thân.

Chỉ trong chớp mắt, Chu Thất Thất đã đánh luôn một hơi bảy tám chiêu. Kinh công của nàng không phải tầm thường, xuất chiêu cũng khá nhanh nhẹn, chỉ tiếc sở học chưa được thuần, nhưng không chiêu nào đúng mức hoả hầu, nếu dùng với hạng người thường trong chốn võ lâm thì có lẽ ít nhiều có hiệu quả, nhưng đối với người thiếu phụ này, thì chỉ như trò múa rối trẻ con!

Người thiếu phụ mỉm cười:

- Cô bé giỏi lắm, học võ cũng nhiều đấy chứ!

Miệng thì khen, tay áo rộng của người thiếu phụ phất lên nhẹ nhẹ...

Khúc Trì huyết bên tay phải của Chu Thất Thất bị quét trúng, tức thì xụi xuống như bị liệt gân, nàng nghiêng rằng, dùng tay trái đánh luôn ba chiêu nữa.

Người thiếu phụ mỉm cười:

- Ngón nhiều nhai không rõ, học võ nhiều thành tạp nham, không dùng vào được đâu..

Cánh tay áo rộng lại nhoán lên, Khúc Trì huyết bên tay trái của Chu Thất Thất tê rần, cánh tay xụi xuống.

Là cô gái buống bình, hai tay không còn động đậy được, Chu Thất Thất vẫn phóng mình lên, hai chân tung ra một lượt, đúng là thế liên phi trong "Bắc Phái Lăng Tử Oan Ương Thối"

Người thiếu phụ lắc đầu cười:

- Bằng cái thông minh của cô, nếu chỉ học một môn võ thôi, thì ngày nay có thể với ta đấu mười chiêu, nhưng bây giờ...

Cánh tay áo rộng lại quay nửa vòng, cả hai huyết "Hoàn Khiêu" nơi đầu gối của Chu Thất Thất đều bị quét trúng.

Hai chân nàng mềm nhũn ngã nhào xuống đất.

Vẫn tươi như hoa nở, tóc không rối một sợi nào, người thiếu phụ nghi thái vẫn ung dung.

Chu Thất Thất cúi mặt thở dài:

- Ta không hiểu bà có âm mưu gì. Chắc là, Võ Lâm đại loạn...

Người thiếu phụ mỉm cười:

- Việc làm của ta trong thiên hạ không ai đoán được cả. Cô phục ta chưa?

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Tại sao ta phải phục? Nếu ta cùng tuổi với bà, ta chẳng thua bà đâu!

Người thiếu phụ cười:

- Thật là lẻo mép! Chết cũng chẳng chịu thua. Ta nói cho cô biết, lúc ta bằng tuổi cô thì đã vang danh thiên hạ. Cô sống đến tuổi ta rồi cô sẽ biết rằng trên thiên hạ không ai qua được ta đâu. Chỉ tiếc vì...

Người thiếu phụ không nói tiếp, bà ta phất tay áo đi vào.

Chu Thất Thất chỉ nghe tiếng ngọc kết theo tà áo chạm khuya, nhưng quay lại thì bóng bà ta đã mất.

Ngay lúc đó, hai gã đại hán áo đen chạy ra, trên miệng hé nụ cười đánh ác.

Chu Thất Thất cắn răng. Nàng nghĩ không mong gì thoát được.

Nàng ngoái cổ nhìn thấy phía đó là con đường trải đá hoa ngũ sắc ăn xuyên qua rừng trúc thẳng ra dãy nhà phía sau, nơi có nhiều người thấp thoáng.

Nhưng nàng không nhìn được nữa. Nàng bị hai gã đại hán nhấc bổng lên.

Cánh tay lông lá của chúng đụng vào người nàng, nàng giận quá chửi tướng lên. Một trong hai gã đại hán nói:

- Xế làm hộ...Sớm muộn gì rồi...

- Sớm muộn gì sao?

Tiếng gắt lạnh lạnh làm cho hai gã đại hán giật mình quay lại bắt gặp cái nhìn lạnh lẽo của gã thiếu niên áo đỏ làm cho hai gã xanh mặt cúi đầu.

Gã thiếu niên liếc nhìn Chu Thất Thất định nói gì đó, nhưng lại bị cô gái áo trắng kéo đi.

Hai gã đại hán khiêng Chu Thất Thất thì đã cười:

- Đến đây định trốn làm chi cho phí sức!

Vừa nói với cô ta vừa xoay xoay cái bàn nhỏ hai lượt, mặt đá vùng tuột xuống lộ ra một cái địa lao.

Trong đường hầm này sáng rực chứ không tối như địa lao nơi cổ mộ, hai bên vách đá treo đèn hoa sắc sỡ.

Cô gái áo trắng nói:

- "Hoa Sơn Thất" còn trống, hay mang nàng vào đó!

Hai gã đại hán trước mặt cô gái này lại tỏ ra cung cung kính kính, nghe bảo, hai gã cúi mọp đầu và khiêng Chu Thất Thất xuống.

Chu Thất Thất quay đầu hỏi:

- Thư thư, đây là đâu vậy? Có thể nói cho tôi biết được không?

Cô gái áo trắng cười:

- Gọi tôi là thư thư thật ngọt quá, chỉ tiếc vì tôi không thể nói.

Chu Thất Thất nổi xung lớn tiếng:

- Cái con quỷ cái, không nói thì có ngày ta cũng biết!

Cô gái áo trắng chỉ cười chứ không nói.

Hai gã đại hán khiêng Chu Thất Thất xuống hầm.

Địa đạo này nhiều ngã quanh co, xem chừng hơn chứ không thua địa đạo nơi cổ mộ.

Hai bên vách đá in hình có cửa, nơi thì khắc "La Phủ", nơi thì khắc "Thanh Thành", toàn là tên những danh sơn thắng cảnh. Đến một chỗ thấy khắc "Hoa Sơn" hai tên đại hán ấn nút cơ quan cánh cửa đá mở ra, gã đại hán đứng bên phải nhe răng cười:

- Con nhỏ này, ta hun người thử xem...

Và gã đưa cái mỏ râu tua tủa của gã hun vào má Chu Thất Thất. Chu Thất Thất không phản kháng mà lại dịu giọng:

- Chỉ cần người đối với ta tốt là được, hun thì hun chứ có sao!

Gã đại hán cười ha hả:

- Đó, nói vậy nghe có phải ngọt không...

Gã lại kề mặt vào...

Nhưng gã vụt rút lên và đưa tay bụm mặt.

Máu từ mặt gã chảy ướt rat ay.

Môi gã bị Chu Thất Thất cắn tét ra một miếng.

Gã giận quá nắm áo Chu Thất Thất định kéo toạc ra nhưng Chu Thất Thất đã nói:

- Động đến ta một chút, thiếu gia của người đến đây ta sẽ bảo hần...hừ hừ, bảo hần như thế nào người biết rồi chứ?

Gã đại hán buông chéo áo, bùm miệng chiếu tia mắt căm hờn.

Gã đại hán bên kia nói:

- Mã lão tam, thôi đi, người không biết tính của tiểu ma vương ấy à?

Vừa nói hần vừa quăng Chu Thất Thất vào trong cánh cửa đóng sầm!

Chu Thất Thất thở dài, nước mắt trào ra...

Trước mặt cứ chập chờn hình bóng của Trầm Lăng. Nàng lại khóc. Khóc sùng mắt, và mệt quá nàng thiếp trong giấc ngủ.

Trong giấc ngủ nàng trải qua nhiều cơn mộng dị kỳ. Nàng thấy Trầm Lăng, nàng mừng quá kêu chàng, nhưng Trầm Lăng không ngó tới nàng, lại quán quýt bên người thiếu phụ. Nàng lại thấy gã thiếu niên áo đỏ từ trong áo nàng chui ra...rồi thành linh hần biến thành con chồn cáo nhảy tới chụp nàng.

Chu Thất Thất hoảng hồn khóc thét lên.

Nàng giựt mình dụi mắt.Nàng đã tỉnh, nàng lại dụi mắt, gã thiếu niên áo đỏ đang đứng trước mặt nàng!

Chu Thất Thất lấy tay véo thịt mình. Nàn tưởng còn trong mộng...Nhưng không, nàng đã tỉnh. Gã thiếu niên áo đỏ đứng toét miệng cười.

Đôi mắt gã thật giống mắt chồn, hần ngó nàng, nhing nàng lăm lăm như muốn nuốt sống nàng.

Chu Thất Thất nghiêng răng quát lớn:

- Đúc sinh, người đến đây làm gì?

Gã thiếu niên cười híp mắt:

- Đến làm gì à? Cô nương đoán được sao?

Gã chỉ chỉ vào gò má Chu Thất Thất.

Chu Thất Thất giận run:

- Khốn nạn đi ram mau!

- Gã nghinh nghinh mặt:

- Không ra thì cô làm sao?

Chu Thất Thất giận xanh mặt:

- Người...người dám...

Tuy hỏi thế, nhưng nàng biết hần thừa sức dám. Và nàng chợt nghe da mình mọc ốc.

Nhưng gã thiếu niên mỉm cười ha hả:

- Ta không chối là ta thích phụ nữ đẹp lắm, nhưng bình sinh ta không bao giờ làm chuyện ép buộc. Nếu cô nương bằng lòng thuận với ta, ta sẽ cứu cô nương ra khỏi đây.

Chu Thất Thất nghiêng răng trèo treo:

- Chết thì chết, ta không bằng lòng gì cả.

Gã thiếu niên áo đỏ hỏi:

- Tại sao vậy? Tại sao chết cũng không bằng lòng? Thôi ta biết rồi, cô nương chê ta xấu quá chứ gì?

Chu Thất Thất lớn tiếng:

- Phải, người như con quỉ, con heo nái nó mới chịu người!

Gã thiếu niên áo đỏ cười lớn:

- Quả đúng mà, quả cô chê tôi xấu! Được rồi...

Thình lình gã xoay đầu ra sau rồi xoay trở lại:

- Xem thử coi!

Vốn không muốn ngó nhưng rồi lại cũng phải ngó, và Chu Thất Thất kinh hoàng đưa tay bịt miệng.

Gã thiếu niên xấu xí bây giờ lại là một chàng trai đẹp đẽ.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn lồng, mặt gã trắng hồng, mày dài mắt sáng, đôi môi như hai cánh anh đào.

"Ngọc Diện Dao Cầm Thần Kiếm Thủ" người đẹp có tiếng trong võ lâm, nhưng so với hắn cũng một trời một vực!

Chu Thất Thất ngẩn ngơ:

- Người...người....

Gã thiếu niên áo đỏ mỉm cười:

- Sao? Bây giờ ta ra sao? Có bằng lòng...

Chu Thất Thất vụt la lên:

- Đồ yêu quái! Người đừng có hòng!...

Gã thiếu niên nhướng mắt:

- Cũng không bằng lòng à? À...ta biết rồi, chắc cô nương cho rằng ta không có đáng cách của một nam nhân tuấn kiệt chứ gì? Được, xem...

Gã lại xoay qua, đến chùng nhìn lại thì, từ một thiếu niên mặt trắng nho sinh, gã bỗng trở thành một thiếu niên da mặt xám như đồng, chân mày lười kiếm nhếch lên, đôi mắt như mắt cạp...

Giọng nói của gã cũng thay đổi, gã vòng tay cất tiếng trầm trầm đúng giọng "vô lâm":

- Cô nương thấy sao?

Chu Thất Thất nhỏ một bãi nước bọt:

- Đồ quỷ quái, đừng hòng!

Gã thiếu niên áo đỏ cau mày:

- Cũng không nữa à? À à....hay là cô nương chê nhỏ? Được đây này...

Gã lại xoay mình...

Lần này, khi xoay lại thì mép và cằm đã lún phún râu xanh, đôi mắt vẻ mặt cũng thành một thanh niên thuần phục.

Bằng vào con người đó, hẳn nói đúng, quả thật có nhiều mê lực đối với bọn thiếu nữ, hơn là những gã thiếu niên.

Chu Thất Thất vừa lạ lùng vừa sợ hãi, nàng cứ một mực chửi bới.

Gã thiếu niên áo đỏ lại xoay mình, biến thành một tên mày râu mắt lớn, râu quai noun xồm xoàm, và gã gầm lên:

- Người không chịu ta thì ta ăn thịt người!

Lời lẽ luôn xứng với khuôn mặt, gã thiếu niên áo đỏ bây giờ giọng điệu hung hãn lạ thường.

Chu Thất Thất đã từng nghe có thuật "dị dung", người biết thuật này cải trang hay lắm. Nhưng nàng không thể tưởng tượng nổi gã thiếu niên áo đỏ này...

---Vietkiem.com---